

Nur talebesi ağabeylerden "Risale-i Nur olmasaydı, Kur'ân'ı anlayamazdık." , "Kur'ân, Risale-i Nur olmadan anlaşılmaz." benzeri sözler sudur ediyor. Bu sözler ifrat-ı muhabbet midir, yoksa hakikat payı var mıdır? Bu sözleri duyanlar, "Peki 1.400 yıldır Kur'ân anlaşılmıyor muydu?" diyerek bu sözleri küfür görüyorlar!..

Öncelikle şunu ifade edelim, "Risale-i Nur gelene kadar Kur'an anlaşılmıyordu." düşüncesi vahim, riskli ve cahilce bir bakış açısıdır. Ve Risale-i Nur kesinlikle böyle bir iddia içinde değildir. Kim Risale-i Nur böyle bir iddia içinde derse Risale-i Nur'a iftira etmiş olur.

İkincisi, Kur'an en şaşalı en derin ve en mükemmel ilk üç dönemde yani sahabe, tabiin ve tebe-i tabiin dönemlerinde anlaşılmıştır. Sonraki dönemler bu ilk üç dönemi aşılammıştır. Risale-i Nur'un hedefi de bu ilk üç dönemin safiyetine uygun bir tefsir anlayışını ihya etmektir.

Üçüncüsü, Risale-i Nur'un diğer klasik tefsirlerden farkı ve üstün yönü (*ilk üç dönem hariç*), bu asrın telakki ve hastalıklarına tam bir Kur'anî reçete olması ve materyalist felsefe karşısında sağlam bir kale görevini görmesidir. Zannediyoruz ki ağabeyler bu inceliği ifade etmeye çalışıyorlar. Yoksa her dönemde Kur'an'ı anlayan, yaşayan ve yaşatmaya çalışan bir kitle mevcuttur, bunu inkar etmek vahim bir hata olur.

Dördüncüsü ve Beşincisi: Üstadımızın bu konudaki ifadeleri şöyledir:

"Evvelce şifahen dahi arz ettiğim vecihle; Selef-i Salihîn'in bıraktığı kudsî tefsirler iki kısımdır: Bir kısmı, ahkâma dâir tefsirlerdir. Diğer bir kısmı da âyât-ı Kur'âniyenin hikmetlerini ve iman hakikatlarını tefsir ve izah ederler. Selef-i Sâlihîn'in bu türlü tefsirleri çoktur. Hususan Gavs-ı Âzam Şâh-ı Geylânî, İmam-ı Gazalî, Muhyiddîn-i Arabî, İmam-ı Rabbanî gibi zevat-ı kiramın eserleri, bu kısım tefsirlerdir. Bilhassa Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî Hazretlerinin Mesnevî-i Şerifi de bu tarz bir nevi manevî tefsirdir. İşte Risale-i Nur, bu tarz tefsirlerin en yükseği, en mümtazı ve en müstesnâsıdır."

"İşte mâdem bu tarz tefsirler mütedavildir, kimse ilişmiyor, Risale-i Nur'a da ilişmemek lâzımdır. İlişenler, Kur'ân'a ve ecdada düşmanlıklarından ilişirler."(1)

“Selef-i Sâlihînin ve muhakkikîn-i ulemanın âsarları, çendan her derde kâfi ve vâfi bir hazine-i azîmedir; fakat bazı zaman olur ki, bir anahtar bir hazineden ziyade ehemmiyetli olur. Çünkü hazine kapalıdır. Fakat bir anahtar çok hazineleri açabilir.”(2)

Üstadımızın bu veciz ifadesi şiarımız olmalıdır **“Selef-i Sâlihînin ve muhakkikîn-i ulemanın âsarları, çendan her derde kâfi ve vâfi bir hazine-i azîmedir.”** Yani diğer tefsirler diğer eserler de kendi döneminde hem her derde kâfi ve vâfi bir hazine-i azîmedir hem de çok büyük ve kıymetlidirler.

Lakin Risale-i Nur bu zamanda bu azim hazineyi açan bir anahtar görevini görüyor. Çünkü eski eserleri ve tefsirleri anlamaya zemin hazırlayacak medreseler, tekkeler kapatılmış, ilmin üstüne ölü toprağı serpilmiştir. Bu şartlar içinde hem kısa bir zamanda hem de sağlıklı bir şekilde ilmi öğrenmenin yolu ancak Risale-i Nurlar olmuş. Yani Risale-i Nuru hakkı ile okuyup hazmeden birisi, o büyük hazinenin kapılarını açacak anahtarı eline almış oluyor. Bu inceliği ifade etmekle eski dönemlerde Kur’an hiç anlaşılmamış demek çok farklı şeylerdir.

Altıncısı: *Bazen ifrat-ı muhabbet mizanın ayarını bozabiliyor.* Risale-i Nura sadık bir ahmak olacağımıza sadık bir müteahhik olmalıyız. Öveyim derken yermeyeceğiz, yücelteyim derken aşağılamayacağız, seveyim derken nefrete sebep olmayacağız, çekeyim derken itmeyeceğiz bunlar da ancak tahkik ile olabilecek şeyler.

Özetle, soruda dile getirilen sözler mahdut kişiler ve mahdut bir zaman için geçerli olabilir, ama bu sözleri mutlak bir şekilde umuma ve tüm zamanlara teşmil etmek batıl ve yanlış olur.

Dipnotlar:

(1) bk. [İşârâtü'l-İ'câz, Bir Müdafaa \(Takriz\)](#)

(2) bk. [Mektubat, Yirmi Dokuzuncu Mektup, Altıncı Risale Olana Altıncı Kısım.](#)